

NANNA FOSS

SPEKTRUM
URSIDERNE

TELLERUP

NANNA FOSS

SPEKTRUM

URSIDERNE

KAPITEL 7

Følgende er et uddrag af tredje bind i serien SPEKTRUM af Nanna Foss

#SPEKTRUMblogtour

© 2017 Tellerup A/S

KAPITEL 7

Smerten i hænderne er taget til da jeg træder ind i lejligheden. Det svider og dunker. Jeg sparker mine støvler af i entréen, går ud på badeværelset og tænder lyset.

Det giver et sug i maven da jeg ser mine håndflader. Det har blødt mere end jeg regnede med, både shorts, strømpebukser og jakke er smurt ind. Åbner for vandet i håndvasken og holder hænderne ind under. Det gør ondt, men jeg bider tænderne sammen og gnutber min kolde hud.

Rødt vand cirkler rundt i vasken, og et mønster kommer til syne i håndfladerne, efterhånden som den skorpede overflade af skidt og størknet blod forsvinder.

En rislen løber igennem kroppen.

Mønsteret ligner det samme som Alban havde i *sin* håndflade. Præcis samme form og størrelse som Noahs glasmykke.

En trekant bestående af tre spidse løkker der snor sig ind mellem hinanden. Den ene spids peger mod håndledet, ligesom på Albans hånd.

Jeg løfter hænderne og ser nærmere på de tynde, røde linjer i trekantsformen. Et brændemærke eller noget som er skåret ind i huden. Sårene ser overfladiske ud, og der kommer ingen gabende åbninger når jeg spreder fingrene – men det gør afsindigt ondt alligevel.

Jeg fik også brandvabler da jeg rørte Pi, og jeg fik stød af Noah – men det med Alban var voldsommere. Og jeg vågnede ikke op et fremmed sted efter noget af det med tvillingerne.

Det underlige var at ingen af dem virkede overraskede over det pludselige scenskift. Lejlighed til skurvogn. De var snarere overraskede over at *jeg* var der.

Jeg overvejer at forbinde mine hænder, men Maj har fortalt at brandsår skal have masser af luft. Jeg slukker lampen på badeværelset og går ind i stuen. Lyset brænder stadig overalt i lejligheden, alting er som det plejer.

Bortset fra at det ikke er.

Der er tydeligvis noget de ikke fortæller mig, noget som er langt mere skræmmende end Iris og forskningsfusk. Det er som om Alban er den røde tråd. Han *ligner* ham som reddede mig. Så meget. Og panikfølelsen fra dengang sidder stadig i kroppen efter jeg rørte ved ham.

Putte vågner da jeg går ind på mit værelse, hun hvæser ad mig. Jeg hvæser igen og skal til at kaste en pude efter hende, men jeg gider ikke smøre mere blod ud over alting. Jeg skræller det ødelagte tøj af og tager noget rent på i stedet.

Et øjeblik står jeg foran det åbne klædeskab. Så går jeg i hug og skovler de gamle vinterjakker ud på gulvet. I bunden af skabet står kasserne med bøger fra min tidlige barndom. Jeg hiver den forreste ud og sætter mig i skrædderstilling foran den, midt i vinterjakkerne.

Øverst ligger en historie jeg skrev da jeg var fem år. Den handler om helteprinsessen Nasrin der redder sine forældre fra en ond heks, en masse monstre og en gigantisk Pichachu. Forsiden forestiller prinsessen med to lyssværd og kilometerlangt hår, omgivet af sin mor og far og en masse hjerter. Tuschen er løbet ud i store saltvandspletter fra sidst jeg fandt kassen frem.

Jeg roder rundt mellem bøgerne, forsigtigt for at skåne brandsårene, og tager en op. *Spøgelser og ånder*. Jeg bladrer igennem de velkendte billeder af tågede figurer, Ouija-bræt og kirkegårde, og alle de mange post-its med min klodsede barneskrift. Så tager jeg den næste op fra kassen. *Kiromanti – håndlæsningens kunst*, står der på forsiden, over et billede af en hånd med optegnede linjer og en masse små tal. Den er købt i en genbrugsbutik for mine egne lomme penge. Bogryggen er leddeløs og lappet med tape ad flere omgange, og siderne er fyldt med post-it-noter.

Jeg lægger bogen i skødet og slår op på første side hvor der er en oversigtstegning over de forskellige linjer i hænderne. Livslinjen for helbred, hovedlinjen for intellekt og arbejdsliv, hjertelinjen for kærlighed og skæbnelinjen for ... ja, skæbne. Jeg lægger højre hånd på den opslåede bog, så den tegnede hånd er ved siden af min egen. Det er snart syv år siden jeg har læst i bogen, men håndlæsningens reg-

ler kommer overraskende hurtigt tilbage til mig da jeg sidder med den.

Venstre hånd repræsenterer ens inderste selv. De karaktertræk man er født med og de hændelser der har fundet sted i fortiden. Højre hånd er den person man er til daglig, hvem man gør sig til. Den repræsenterer fremtiden – de ting man kan ændre. Som barn åbnede og lukkede jeg mine hænder hundredvis af gange i løbet af en dag, så jeg kunne gøre linjerne i endnu tydeligere. Cementere min personlighed og sikre mit fremtidige selv. Jeg kan ikke huske formen på mors hænder, men jeg kan huske at hendes linjer var tydelige. Enten-eller.

Jeg ser på min forbrændte højrehånd, på fingeraftrykke-
ne der spreder sig som ringe i vandet på hver spids. Hjer-
telinjen er lige akkurat gået fri af det trekantede mærke. Den er stærkt tegnet op på venstre hånd, men den knæk-
ker på højre. Som om mine hænder hele tiden har vidst at min familie ville blive splittet i utide.

Hovedlinjen er kun lige blevet strejft af det ildrøde trekantmønster, men skæbnelinjen og livslinjen er hårdt ramt. Skæbnelinjen er skåret midt over, og livslinjen er nærmest udslettet. Mønsteret ligger lige oven i den. Hvis jeg stadig havde troet på det overnaturlige, ville det have været et ret grumt varsel. Ar og skrammer betyder også noget for den fremtid ens hænder fortæller om.

Jeg tror ikke på noget af det mere. Men alligevel gnaver en uro i underbevidstheden. En vane fra dengang jeg var ti år og troede på alting. På julemanden, på tandfeen, på ånder og nisser og ufoer. Jeg havde børnebiblen liggende under hovedpuden, sammen med min drømmetydningss-

bog og et ugebladshæfte om astrologi jeg havde smuglet hjem fra frisøren. Alt var åbent da jeg var barn. Jeg søgte ikke forklaringer, men muligheder. Efter episoden på kælkbakken, hvor det gik op for mig at min nuværende krop kun var til låns, bad jeg både til Gud og Allah og Odin i lang tid. For en sikkerheds skyld.

Mor kommenterede ikke hvilke bøger der lå under min hovedpude, så længe jeg læste bøgerne på mit skrivebord først. Jeg skyndte mig altid at lave lektier, så jeg kunne dykke ned i krystalhealing og tarotkort og ascendanter i stjernetegn.

Far prøvede at snakke videnskab med mig. Facts om hjerneforskning og om hvordan mennesker forsøger at fylde huller ud med fantastiske historier, hvis der er noget de ikke umiddelbart kan forstå. Ikke så underligt at han flygtede ind i sit arbejde efter mor døde. Han må pludselig have mærket vægten af de ting han ikke troede på. Mærket ubarmhertigheden i kun at have én virkelighed.

Jeg lukker håndlæsningsbogen og rejser mig. Et linjere stykke papir med håndskrevne sætninger falder ud fra dens omslag og svæver ned på gulvet. Jeg lægger bogen fra mig på sengen og samler papiret op.

Så pusler det ude i opgangen.

Mit hjerte farer op i halsen, kroppen er stadig i alarmberedskab efter den sidste time. Eller hvor lang tid det nu er. Klokkeren må mindst være ...

Så lyder der en nøgle i låsen og en blid stemme:

„Det er bare mig.“

Jeg propper hurtigt papirstykket i baglommen og går ud

af værelset. Det er som om aftrykket af det rædselsvækkende mørke stadig sidder i lejligheden, som om skyggerne bag møblerne er ekstra truende.

„Hej, Maj.“ Jeg undrer mig over at hun kommer så sent, men det er ikke ualmindeligt at hun kigger forbi efter sin vagt når far overnatter på hospitalet.

„Du ser helt forskrækket ud.“ Hun smiler da hun sætter en kagedåse fra sig på køkkenbordet. „Vækkede jeg dig?“

Jeg overvejer kortvarigt at fortælle hende om min aften. Mange af bøgerne i kassen er nogen Maj har givet mig, mest fordi hun godt kunne lide at drille far. Men det var ikke kun derfor. Selvom hun arbejder på hospitalet ligesom ham, har hun altid været mere åben.

Jeg ved bare ikke hvordan jeg skal forklare de mærkelige brandsår uden at gøre hende bekymret, og jeg vil ikke lyve.

„Nej, du vækkede mig ikke.“ Jeg tager låget af kagedåsen, omhyggelig med ikke at vende mine håndflader så hun kan se dem. Dåsen er fyldt med hjemmebagte pebernødder, vaniljekranse og klejner.

„Jeg fik lavet for mange,“ siger hun. „Jeg håbede I kunne hjælpe mig med at udrydde dem.“

Jeg snupper en klejne. Hun laver altid ekstra portioner af alt muligt for at have en undskyldning for at komme forbi og lige tjekke til os. Til mig. Hun ved godt at jeg ved det. Men det gode ved Maj er at man ikke behøver bede om saltet. Man behøver ikke engang snakke om saltet. Hun forstår hvornår man har brug for det, og hvornår man har brug for at der bare er stille.

Jeg spiser en klejne mere. Lader som om det bare er en almindelig småkage der ikke betyder noget særligt, som om julebag og julehjerter og julesange ikke minder mig om mor. Maj bliver stædigt ved med at bage. For at tvinge mig til at mindes. For at tvinge mig til at lade som om livet kan gå videre.

„Har du tænkt over hvordan du vil fejre din fødselsdag?“ spørger hun. Stemmen er let, men jeg kan mærke hendes opmærksomme blik.

Jeg glør ned i kagedåsen.

„Nej,“ siger jeg, selvom det er tæt på en løgn. For jeg *har* tænkt på det. Noget siger mig bare at min plan om at tage dobbelt op på sovepiller og slette dagen fra min hukommelse ikke tæller.

Det med fødselsdagen er endnu en af de ting hun holder fast i. Og endnu en af de ting som gør december til årets længste måned. Jeg har stadig ikke vænnet mig til at det kun er *min* fødselsdag nu.

Der var mange traditioner omkring det da jeg var mindre, nogle af dem helt tilbage fra mors barndom. Morgenmadsbakken med flaget som Maj har hæklet. Pandekager til aftensmad, uanset om det var hverdag eller weekend. Min og mors faste tur til stranden for at kaste vores ønsker for de næste 12 måneder i vandet.

Det var altid Maj der lavede pandekagerne. Da jeg var blevet født, tog hun en kæmpemæssig stak med på hospitalet. Og så blev traditionen bare ved. Det allerførste år uden mor kom Maj stadig med pandekager. Og året efter. Og året efter. Far og jeg spiste dem for hendes skyld. Fordi hun virkelig prøvede.

Maj pudser næse og vasker hænder i køkkenvasken. Hun ser træt ud da hun vikler sit halstørklæde af for at binde det anderledes. Det store, misfarvede ar på siden af hendes hals reflekterer lyset fra køkkenlampen og får hendes hud til at ligne sølv.

„Er du okay?“ spørger hun.

Maj *ved* jeg ikke er okay, ikke i december, så det er en anden slags spørgsmål. Som om de seneste timers hændelser sidder klæbet fast til ydersiden af min hud, til frit skue.

Måske har hun hørt noget om hvad der skete på hospitalet, det med ilden i venteværelset.

Eller ...

Jeg skæver ned ad mig selv, pludselig sikker på at jeg har tværet blod ud over mit tøj – men der er ingenting. Jeg lukker mine hænder til knytnæver selvom det gør ondt, skjuler brandsårene for hende.

„Det har været en lang dag,“ siger jeg. Hvilket på ingen måde er en løgn, men heller ikke en brøkdelt af sandheden.

Maj siger ikke noget. Da jeg løfter blikket, har hun lagt hovedet på skrå. Som hun altid gør når hun prøver at se igennem mig, se bag mine ord. Det virkede altid da jeg var lille og stadig løj. Det var som om hun kunne læse mine tanker. Eller også brød jeg bare for hurtigt sammen.

’Måden du taler på er måden du lever på’.

Mor talte meget, fyldte meget. Maj observerer. Analyserer. Hendes tavshed er anderledes end fars, for hun ser på én imens. Hun prøver ikke at tie noget ihjel, men at

bruge tavsheden til at trække det ud af dig.

Jeg har lært det af Maj. Tavshed som taler. Som tvinger andre til at kaste kroen. Og hun er stadig bedre til det end mig.

Jeg overvejer igen at fortælle det. Vise hende brandsårene, fortælle om Alban og Iris der måske har mærkelige dobbeltgængere, fortælle om det sugende sorte og om dét som kvinden ved busstoppestedet sagde.

Der er ingen andre jeg kan snakke med det om. Ingen andre jeg stoler på.

„Jeg har tænkt på noget.“ Maj afbryder mine tanker. „Med din fødselsdag.“

Jeg svarer ikke, prøver at trække alle spørgsmålstejn ud af mit ansigtsudtryk.

„Vi kunne tage på stranden. Ligesom du og din mor plejede at gøre.“

„Nej,“ siger jeg.

„Vi behøver ikke gøre dét med ønskerne. Vi kan bare gå en tur derude.“

„Nej.“

„Du kan ikke undgå vandet resten af dit liv, Nasrin.“ Der er en ekstra sætning i hendes blik.

’Du kan ikke undgå hende’.

„Pandekager er fint,“ siger jeg. „Far siger han nok skal komme hjem til aftensmad.“

Maj smiler et lille, trist smil.

„Tænk over det.“

Jeg har lyst til at sige nej, men jeg ved at det vil være en løgn. Hendes ord har hakket en flig af dæmningen indeni som jeg møjsommeligt har lappet sammen over

de sidste seks år og 349 dage. Jeg kommer til at tænke over det, men det vil ikke ændre mit svar.

Mor fik spredt sin aske ud over den strand. Hvis jeg tager derud, flækker dæmningen. Og jeg er ikke stærk nok til at bruge de næste syv år på at reparere den igen. Jeg er færdig med vand.

„Tak for småkager,“ siger jeg og presser låget fast på kagedåsen med et smæld der sætter punktum for samtalen.

Da Maj er gået, børster jeg tænder og går en runde i lejligheden for at slukke lyset. Jeg læner mig ind over sofaen for at slukke standerlampen og ser på mig selv i det ovale spejl over ryglænet hvor vores familie billeder hang før. De gule firkanter kan stadig anes under det nye lag maling. Mit ansigt er et ensomt 3D-billede på den ellers tomme væg.

Pludselig er det som om noget bevæger sig bag mig i spejlet. Hjertet laver et hårdt ryk i brystkassen. Jeg vender mig om og står med tilbageholdt åndedræt mens jeg lader blikket glide rundt i lejligheden. Ingenting.

Jeg slukker hurtigt for lampen og går ind på mit værelse. Jeg har lyst til at lukke døren, men tvinger mig selv til at holde den åben. Jeg er for gammel til monstre under sengen og skyggeværser i hjørnerne.

Putte ligger stadig i min seng. Hun gider ikke hvæse ad mig denne gang, eller også sover hun tungt. Jeg ser på mit digitale vækkeur. Det viser 23.59. Som om der kun er gået cirka halvanden time siden Adriana ringede på. Alle mine ure har åbenbart besluttet sig for at boykotte mig i dag.

Kassen med bøger står stadig foran skabet. Jeg skubber de øverste til side og tager min gamle Cyprianus op. Drømmetydningsleksikon. Det blå omslag er slidt næsten farveløst af mange nætter under puden. Jeg fik den i otteårs-fødselsdagsgave af Maj. Den er fyldt med gule overstregninger, kortlægning af min barndoms drømmelandskab.

De ting man kan drømme om står i alfabetisk orden, og de hændelser som tingene varsler står ud for hvert punkt. De gule markeringer former et uhyggeligt mønster gennem bogen.

Blod (at se flyde):   *ulykke*

Død (at se):   *ulykke truer*

Mord (at begå):   *sygdom og sorg*

Der er ikke altid en logik i hvad drømmene varsler. Hvis du drømmer at du ser en kat, varsler det *'sindsro og tilfredshed'*, men hvis du drømmer at du leger med katten, betyder det *'ondsindet sladder i vente'*. Der står ikke noget om hvad det betyder hvis man kalder en kat *'åndsbollede lortekræ'*.

Voldsomme drømme varsler dog aldrig noget godt. Blod og død og mord peger i samme retning: mere af samme skuffe.

De gule overstregninger gjorde mig bange. Jeg begyndte at slå alle de gode ting op og fokuserede på dem inden jeg lagde mig til at sove, prøvede at forme min fremtid, ligesom med stregerne i mine hænder. Hver aften ønskede jeg at drømme om regnbuer (*'glæde og gevinst'*),

oceaner (*'stor lykke'*) og pindsvin (*'glædelig begivenhed'*), men hver morgen havde jeg drømt om rovfugle (*'sorg og bekymring i vente'*), måneformørkelser (*'pludselig skræk at opleve'*) og brækkede arme (*'sorg rammer dig'*). Til sidst holdt jeg op med at strege ud i bogen. Gemte den bagerst i skabet og holdt mig vågen til langt ud på natten, bange for at en tilsyneladende uskyldig drøm om sommerfugle eller bolde eller småkager skulle vise sig at være endnu et ondt varsel.

Mit tidligere jeg ville have sagt at bøgerne fortalte mig om det med mor. Advarede om det, inden. At jeg bare ikke så tegnene før det var for sent. Mit nuværende jeg ville have vidst at jo mere man prøver *ikke* at tænke på noget, jo større er risikoen for at det fylder alle ens tanker. Jo mere jeg tænkte på død og ulykke, jo mere plads optog det i min hjerne. Det var ikke varsler. Og der var ikke noget jeg kunne have gjort for at ændre fortiden, uanset hvad. Nogle gange rammer ens skæbne som en mur af hårdt vand der splitter verden ad.

Jeg tænker på det Emilie sagde om drømme. At hvis jeg havde set én af dem i en drøm, kunne det være et tegn på at vi kommer til at kende hinanden. Jeg har absolut ingen idé om hvad hun mente, men jeg har på fornemmelsen at det kan have noget med Alban at gøre. At jeg *har* kendt ham, på en eller anden måde. Jeg glør på Cyprianusen og overvejer at slå op i den. Men jeg har vitterlig ikke drømt noget i snart syv år.

Jeg lader fingerspidserne glide hen over historien med helteprinsessen som ligger ved siden af den slidte, blå bog. Papiret er krøllet af saltvand og alt for meget tusch. Mo-

rens hår er langt og sort.

Jeg kan ikke huske det sidste jeg sagde til mor den morgen på hotellet. Eller det sidste hun sagde til mig. Jeg ville ønske jeg vidste at jeg havde sagt *'jeg elsker dig'*. Jeg ville ønske jeg vidste jeg havde krammet hende ekstra hårdt den dag, snuset hendes duft ind, lagt mærke til den præcise følelse af hendes kind mod min. Jeg ville ønske jeg havde taget et mentalt billede af hendes stemme og hendes smil og de små rynker omkring øjnene som jeg er sikker på hun må have haft, men som jeg simpelthen ikke kan huske.

Hele den morgen er et blankt punkt i min hukommelse. Måske var jeg sur. Måske snerrede jeg da hun bad mig lade være med at nulre små stykker af min serviet som jeg plejede. Måske var *hun* sur og snerrede dét med servietten. Jeg ved det ikke. Det første jeg husker fra den dag er hvirvlende mørke og smagen af mudret havvand.

Jeg lægger resten af bøgerne ned i kassen, trækker benene op i sengen og tager æsken med sovepiller fra sengebordet. Jeg orker ikke at tage nattøj på, trykker bare en pille ud af den sølvfarvede blisterpakning. Det er et nyt mærke, men Maj siger de har færre bivirkninger end de gamle som gav mig migræneanfald. Jeg synker pillen uden at bruge vand. Den er et hårdt, tørt punkt ned gennem spiserøret.

Jeg trykker en anden pille ud. Det er søndag i morgen, jeg skal ikke op og i skole, jeg kan sove hele dagen. Så er der én dag mindre til min fødselsdag og til den 26. december. Jeg tygger den anden pille, håber den virker hurtigere på den måde. Trækker dynen op over hovedet og venter på at blive oplugtet af grå glemsel.

jeg er i en anden krop

jeg vil ikke dø

luften i lungerne er ikke min

det er det eneste jeg tænker

skriget i halsen er ikke mit

jeg vil ikke dø

men mørket bliver dybere

de hvide fliser er fremmede

tager form som groteske væsner

angsten æder lys og vægge

og jeg kan ikke trække vejret

kvæler lydene

og jeg kan ikke

river mig i stykker

trække

vejret